

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

1 lutego Nr. 1. Rok 1929.

TREŚĆ:

SPRAWY OGÓLNO - ADMINISTRACYJNE I PRAWNE.

1.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji Nr. I. 22592/2 28 z dnia 17 grudnia 1928 r. w sprawie zaliczania poprzedniej służby oraz pracy zawodowej pracownikom nieetatowym stałym dziennie płatnym do czasokresu posunięć w szczeblach.

Wznawiając postanowienia § 20 rozporządzeń Ministra Kolei Żelaznych z dnia 14 grudnia 1923 o uposażeniu nieetatowych stałych dziennie płatnych pracowników kolejowych (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr. 137 poz. 1142 i 1143) oraz § 20 rozporządzenia z dnia 14/XII 1923 Nr. I. 18751/2/23 o uposażeniu dziennie płatnych (nieetatowych) pracowników kolei górnośląskich — upoważniam Dyrekcje Kolei Państwowych do zaliczenia pracownikom nieetatowym stałym dziennie płatnym czasu służby państwowej lub samorządowej w państwach obcych lub pracy zawodowej do czasokresu posunięć w szczeblach pod warunkami określonemi w § 20 wyżej wymienionych rozporządzeń, oraz przy zastosowaniu rozporządzenia M. K. z dnia 31 grudnia 1923 Nr. I 19144/2/23 (wyjaśnie-

nia do § 20 rozp. z 14/XII 1923 Dz. Urz. M. K. Nr. 2/24), o ile zaliczenie nie nastąpiło dotychczas bez winy odnośnych pracowników.

Zaliczenie, dokonane na podstawie niniejszego rozporządzenia nie daje prawa do różnicy wynagrodzenia za czas do 31 grudnia 1928 r.

Interesowani pracownicy winni wnieść prośby o zaliczenie czasu poprzedniej służby względnie pracy zawodowej do czasokresu posunięć w szczeblach w terminie do 28 lutego 1929, Dyrekcje Kolei Państwowych zaś załatwią wniesione podania w terminie do 31 maja 1929 r.

2.

Nr. I/20816 2/28 z dnia 27 grudnia 1928 r w sprawie należności za podróże służbowe pracowników kolejowych.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia co następuje:

Diety oblicza się według tych miejscowości, do których odbywa się podróż.

Przy podróżach do Gdańska i Katowic, odbywanych bezpośrednio do tych miejscowości należą się diety według wymiaru dla Gdańska, względnie Katowic od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tego miejsca.

Ten sposób obliczania diet dotyczy także wypadków, gdy podróż odbywa się do kilku miejscowości, przyczem jednak należy mieć na uwadze by ogólna ilość diet, wynikająca z obliczenia według poszczególnych miejscowości, pokrywała się ilością diet, należnych według § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia etatowych pracowników kolei państwowych (Dz. Ust. R. P. Nr. 99 poz. 860 i Dz. Urz. M. K. Nr. 8 poz. 79)

przykład:
Wyjazd z Warszawy do Krakowa 12/11 godz. 23.00
Wyjazd z Krakowa do Katowic 14/11 godz. 22.45
Wyjazd z Katowic do Gdańska 16/11 godz. 21.59
Wyjazd z Gdańska do Warszawy 20/11 godz. 22.20
przyjazd do Warszawy 21/11 godz. 7.00

Czas trwania podróży wynosi 8 okresów 24 godzinnych z nadwyżką 8 godzin, z których 7 przypada w porze nocnej, zatem na zasadzie art. 4 wymienionego rozporządzenia należy się 9 diet, z tego 2 diety według wymiaru dla Katowic, liczone od chwili wyjazdu z Krakowa do Katowic i 5 diet według wymiaru dla Gdańska liczone od chwili wyjazdu z Katowic do chwili powrotu do Warszawy.

W wypadku, gdy w okresie 24 godzinnym lub krótszym, czynność służbowa, związana z podróżą z Polski do Gdańska odbywała sę na obszarze Państwa Polskiego i na obszarze w. m. Gdańska, należy się za tę podróż dieta względnie połowa diety według wymiaru dla Gdańska, o ile czas od chwili wyjazdu z miejsca czynności służbowej (zatrzymania się) w kraju do chwili powrotu do zwykłego miejsca służbowego, wynosi więcej niż 6 godzin.

W przeciwnym razie należy się za tę podróż dieta względne połowa diety według wymiaru ustalonego za wyjazd z kraju.

Przepis § 3 wymienionego rozporządzenia, normujący zwiększenie diet o 20 proc. przy wyjazdach do stolicy i na obszarze województwa Śląskiego, nie może być rozszerzony na wypadki wyjazdu do Białej (Województwo Krakowskie) i Gdyni chociaż w tych miastach są również przyznane dodatki kresowe do uposażenia.

Przepis ten jest jak z jego treści wynika postanowieniem wyjątkowem, które nie dopuszcza wykładni rozszerzającej.

3.

Nr. 1/19133/2/28 z dnia 17 grudnia 1928 r. w sprawie zmiany artykułu 4 umowy ramowej na dzierżawę przedsiębiorstw zarobkowych.

Polecony reskryptem M. K. z dn. 29.V. 1925 r. Nr. 1/7414/4a/25 wzór umowy ramowej na dzierżawę przedsiębiorstw zarobkowych (prócz restauracyj, bufetów i przechowalni bagażu) zawiera w ustępie 2 artykułu 4 postanowienie, że „za samo **uchybienie terminu** wpłacenia czynszu dzierżawnego opłaca dzierżawca procenty w wysokości 15% od sta **od przypadającej** od niego **sumy"**. Nie są to tedy procenty zwłoki lecz kara konwencjonalna za zwłokę z opłatą czynszu. Wysokość tej kary t. j. owych 15% obliczać należy od kwoty, z którą dzierżawca zalega bez **względu na czas,** przez który z nią zalega.

Celem jednak uniknięcia wszelkich wątpliwości należy w miejsce przytoczonego ustępu 2 artykułu 4 wzoru umowy umieścić następujący ustęp:

„Za samo uchybienie terminu wpłacenia czynszu dzierżawnego dzierżawca płaci karę konwencjonalną w wysokości 15% od przypadającej od niego a nie wpłaconej w terminie sumy. Niezależnie od powyższej kary dzierżawca winien zapłacić prawne odsetki od zalegającej sumy dzierżawnej od dnia upływu terminu do dnia jej uiszczenia".

4.

Nr. I. 19301/2/28 z dnia 4 stycznia 1929 r. w sprawie deputatów opałowych dla emerytów pobierających dary z łaski.

Emerytom kolejowym pobierającym dary z łaski na mocy ustawy z dnia 11 grudnia 1924 r. Dz. Ust. Nr. 2 z 1925 r., poz. 12 Ministerstwo Komunikacji przyznaje prawo do pobierania deputatów opałowych na równi z innymi emerytami.

5.

Nr. I. 20689/2/28 z dnia 4 stycznia 1929 r. w sprawie remontu wewnętrznego lokali kolejowych zajętych na szkoły.

W uzupełnieniu okólnika M. K. Nr. I. 8228/2/28 z dnia 28/VI 1928 r., ogłoszonego w Dz. Urz. M. K.

Nr. 20 z dnia 1/IX 1928, poz. 242, Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że przez „remont wewnętrzny", którego koszt winien obciążać Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, należy rozumieć tylko drobne roboty, spowodowane wskutek zepsucia lub uszkodzenia, jak nprz. odnawianie uszkodzonego malowania ścian, naprawa podłóg i pieców, wstawianie szyb wybitych i t. p.

6.

Nr. I. 24685/2/28 z dnia 4 stycznia 1929 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 5 listopada 1928 r. Nr. I. 20894/2/28 o rozszerzeniu praw do umundurowania (Dziennik Urzędowy M. K. Nr. 24 z 1928 r., poz. 307).

Wymienione w nagłówku rozporządzenie, uzupełnia się jak następuje:

Rozdział A. ustęp I. Po słowach „Pełnego umundurowania t. j. czapki, kurtki mundurowej" wstawić słowo „spodni", zaś w ustępie I poz. 3. Przed słowami „dyspozytorom ruchu", wstawić słowa „st. dyspozytorom i" wreszcie w ustępie I poz. 7. Po słowach „ekspedytorom, kasjerom stacyjnym" wstawić słowa „kasjerom towarowym".

W rozdziale B. ustępie 2. Po słowach „dyspozytorzy" wstawić słowa „st. dyspozytorzy", zaś po słowach „kasjerzy stacyjni wstawić słowo „towarowi".

SPRAWY FINANSOWE.

7.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 grudnia 1928 r. Nr. II.10811/7/28. w sprawie przepisów dotyczących kont obrachunkowych Dyrekcyj Kolei Państwowych.

PRZEPISY

dotyczące kont obrachunkowych Dyrekcyj Kolei Państwowych.

1) Dla uniknięcia kasowego wyrównywania sum w wypadkach, gdy jedna z Dyrekcyj K. P. uskutecznia wydatki lub pobiera dochody za inne Dyrekcje K. P. obowiązuje system wzajemnego regulowania rachunków bez przekazywania gotówki.

2) W tym celu każda Dyrekcja K. P. otwiera w Księdze Głównej rachunek: „Konta obrachunkowe Dyrekcyj K. P." z podziałem tego rachunku w Księdze pomocniczej na konta, przewidziane dla każdej Dyrekcji K. P. w tablicy grup i podgrup rachunkowych, na które zapisuje rozchodowane, względnie pobrane sumy tak w gotówce, jak i w materjałach na rachunek odnośnych Dyrekcyj. W zleceniach kasowych i książkowych zalicza się tego rodzaju rozchody i wpływy na: „Konto obrachunkowe Dyrekcji ....".

3) Rachunek ten może być rozszerzony także na inne samodzielne jednostki sprawozdawcze. Otwieranie nowych kont obrachunkowych, jak również zamykanie istniejących, dopuszczalne jest jednak tylko na skutek zarządzenia Ministerstwa Komunikacji.

4) Ministerstwo Komunikacji, oraz Zarządy, względnie Kierownictwa Budowy Kolei Państwowych i Przebudowy nie posiadają kont obrachunkowych i wyrównują wszelkie wzajemne należności pomiędzy sobą i pomiędzy Dyrekcjami K. P. wyłącznie gotówką.

5) Wyrównywanie kont obrachunkowych odbywa się w drodze wzajemnej wymiany pomiędzy Dyrekcjami zawiadomień o dokonanych obrotach, na podstawie których mają Dyrekcje, za które zastępczo inne Dyrekcje uskuteczniły rozchody lub pobrały wpływy, przeprowadzić ich definitywne zarachowanie i księgowanie.

6) W terminie do 15 każdego trzeciego miesiąca po miesiącu sprawozdawczym (n. p. za kwiecień do dnia 15 lipca) przesyła Wydział Rachunkowy każdej Dyrekcji zawiadomienie (Wzór Nr. 1) o dokonanych na ich kontach obrotach, z wyłączeniem obrotów Wydziałów Kontroli Dochodów. Jeżeli na niektórych kontach obrotów nie było oznacza się zawiadomienie słowem „vacat". (Wzór Nr. 1).

7) Należy przestrzegać zasady, że zawiadomienia wysyła ta Dyrekcja, która rzeczywiście dokonała obrotów bądź to w gotówce, bądź w materjałach na rachunek innej Dyrekcji.

8) Zawiadomienia numeruje się kolejno od Nr. 1 do 12 począwszy od pierwszego miesiąca każdego okresu sprawozdawczego. Jeżeli po wysłaniu zawiadomienia Nr. 12 za ostatni miesiąc roku sprawozdawczego zajdzie konieczność dodatkowego księgowania sum na kontach obrachunkowych, sporządza się zawiadomienia dodatkowe Nr. 12a, a w razie potrzeby Nr. 12b i t. d. Ostatnie zawiadomienie oznacza się jako takie wyraźnie przez dodanie słowa: „Ostatnie". Po wysłaniu ostatniego zawiadomienia wysyła się Dyrekcjom depeszę następującej treści: „Ostatnie zawiadomienie za okres 19.... z obrotami .... bez obrotów .... wysłano dnia ...".

9) Do zawiadomienia należy przenieść z księgi pomocniczej poszczególne pozycje w porządku ich zaksięgowania po stronie „winien" i po stronie „ma" a otrzymane sumy sprawdzić ze sumami danego konta.

10) Zasadniczo winien być do każdej pozycji zawiadomienia dołączony dokument oryginalny, (zlecenie kasowe, lista zarobków i t. d.), który należy zastąpić rewersem przy użyciu wzoru Nr. 1 do § 7 Regulaminu Wydziałów Rachunkowych. W razie jednak, gdyby dołączenie dokumentu było z ważnych powodów niemożliwe, jak w wypadkach, jeżeli dany dowód zawiera oprócz kont obrachunkowych także inne różnorodne konta, należy dołączyć odpis dokumentu lub wyciąg z niego (Wzór Nr. 2), zawierający szczegółowe dane, umożliwiające definitywne zarachowanie, oraz merytoryczne zbadanie rozchodu lub wpływu. Jeżeli wypłacie lub pobraniu poprzedzała korespondencja pisemna, należy wskazać na zawiadomieniu numer dotyczącego atku. Przy pozy-

cji dotyczącej materjałów, oddanych innym Dyrekcjom K. P. należy wskazać na sporządzony w myśl ustępów2 i 3 art 188 „Przepisów o nabywaniu i ewidencji materjałów i przedmiotów inwentarjalnych" wykaz porównawczy, uznany przez Dyrekcję, która materjał otrzymała. (Wzór Nr. 2).

11) Na zawiadomieniu winny być wskazane przy poszczególnych pozycjach folia i numery pozycyj ich zapisania w księdze pomocniczej.

12) Dział księgowości po otrzymaniu zawiadomień z innych Dyrekcyj K. P. winien niezwłocznie przystąpić do sprawdzenia i klasyfikacji (kontowania) przekazanych sum na podstawie dołączonych dowodów i wyciągów w porozumieniu z Wydziałami fachowemi i sporządzić zlecenie książkowe, obejmujące zawiadomienia wszystkich Dyrekcyj. W zleceniu tem należy sumą pozycyj wykazanych w zawiadomieniu po stronie „winien" uznać konto obrachunkowe Dyrekcji, która wydatek uskuteczniła i jednocześnie obciążyć właściwe konta budżetowe i inne, a sumą pozycyj po stronie „ma" obciążyć konto obrachunkowe Dyrekcji, która sumę pobrała i jednocześnie uznać właściwe konta budżetowe i inne.

Wynika z tego, że miesięczne sumy zaksięgowane przez jedną Dyrekcję na koncie obrachunkowem drugiej Dyrekcji po stronie „winien", względnie „ma" muszą odpowiadać miesięcznym sumom zaksięgowanym przez tę drugą Dyrekcję na koncie obrachunkowym pierwszej Dyrekcji po stronie „ma", względnie „winien". W ten sposób wykluczone są w sprawozdaniach miesięcznych otwarte, czyli nieuzgodnione pozycje między Dyrekcjami na kontach obrachunkowych.

13) Przekazane sumy obrotów tak gotówkowych jak i materjałowych muszą być bezwzględnie akceptowane bez wyjątku i bez żadnych zmian za ten sam miesiąc, za który je Dyrekcje przekazały nawet na wypadek, gdyby stwierdzono niesłuszność niektórych pozycyj. Pozycje takie należy przekazać w następnym miesiącu z powrotem i zaznaczyć fakt nie akceptowania ich w rubryce „Uwagi" i zawiadomienia dotyczącej Dyrekcji. Tego rodzaju usterki księguje się w następujący sposób:

a) wydatkiem uznaje się konto obrachunkowe i obciąża jednocześnie w rachunku bieżącym ostatnią podgrupę: „Rachunek podlegający likwidacji" konto: „Sumy zakwestjonowane w kontach obrachunkowych".
b) pobraniem obciąża się konto obrachunkowe i uznaje jednocześnie jak pod p. a) rachunek bieżący.
c) likwidację zakwestjonowanych sum pod a) i b) uskutecznia się księgowaniem odwrotnem za miesiąc następny.

14) O ile taką sumę zakwestjonowaną zawiera zawiadomienie za ostatni miesiąc roku sprawozdawczego, należy ją bezwzględnie przekazać z powrotem w tym samym miesiącu, o ile wyjaśnienie usterki przez dotyczącą Dyrekcję w drodze telefonicznej lub telegraficznej okaże się niemożliwe. Jeżeli zakwestjonowana pozycja objęta jest zawiadomieniem ostatniem i wpłynie do danej Dyrekcji po telegraficznem doniesieniu o wysłaniu ostatniego własnego zawiadomienia należy telegraficznie zawiadomić tę Dyrekcję o zaszłej zmianie.

15) Gdyby po wysłaniu zawiadomień za dany miesiąc okazało się, że nie wszystkie pozycje kont obrachunkowych zostały przekazane, należy pozycje te przenieść na rachunek bieżący podgrupa ostatnia: „Rachunek podlegający likwidacji" konto: „sumy nieawizowane Dyrekcjom K. P." i uskutecznić likwidację tych sum w następnym miesiącu księgowaniem odwrotnem. Wskazany sposób zarachowania nie dotyczy jednak ostatniego miesiąca sprawozdawczego co do którego obowiązują postanowienia zawarte w p. 8.

16) Po zaksięgowaniu zlecenia książkowego należy przy sumach „winien" i „ma" zawiadomienia wpisać folio i pozycję księgi pomocniczej, zaopatrzyć zawiadomienie klauzulą uznania i zwrócić Dyrekcjom najpóźniej do dnia 25 tego samego miesiąca w kórym zawiadomienia otrzymano. Zwrócone zawiadomienia przechowuje się w oddzielnej teczce aż do czasu wymiany wykazów próbnych za dany okres sprawozdawczy. Niezwrócone w terminie zawiadomienia należy ponaglać.

17) Po wymianie ostatnich zawiadomień roku sprawozdawczego mają Działy Księgowości sporządzić i wysłać do uzgodnienia poszczególnym Dyrekcjom najpóźniej do dnia 30-go czerwca każdego roku wyciągi próbne (Wzór Nr. 3), obejmujące wszystkie obroty roczne na ich kontach obrachunkowych tak w gotówce jak i w materjałach, nie wyłączając obrotów Wydziałów Kontroli Dochodów. Zwrot akceptowanych wyciągów próbnych winien nastąpić nie później jak do dnia 6 lipca. (Wzór Nr. 3).

18) Postanowienia ustępów 6 — 14 nie mają zastosowania do obrotów, dokonanych przez Wydziały Kontroli Dochodów na kontach obrachunkowych. W myśl art. 10 Regulaminu Wydziałów Kontroli Dochodów obowiązane są Wydziały te uzgadniać same między sobą wzajemne obroty w drodze wymiany oddzielnych zawiadomień. Zwrócone i z klauzulą uznania zaopatrzone zawiadomienia przesyła Wydział Kontroli Dochodów do Wydziału Rachunkowego przy zleceniu książkowem (memorjał Wydziałów Kontroli Dochodów) najpóźniej do dnia 28 miesiąca trzeciego po miesiącu sprawozdawczym. Dział Księgowości winien przed zaksięgowaniem zlecenia stwierdzić, czy wykazane w nim sumy na kontach obrachunkowych są zgodne ze sumami w zawiadomieniach i czy te ostatnie uzgodnione są z poszczególnemi Wydziałami Kontroli Dochodów W razie braku przy zleceniu zawiadomień należy zażądać ich przesłania, w razie zaś stwierdzenia w zawiadomieniach niezgodności nleży zwrócić zlecenie wraz z zawiadomieniami Wydziałowi Kontroli Dochodów, celem sprostowania niezgodnych sum. Tego rodzaju usterki nie mogą jednak pod żadnym pozorem spowodować przekroczenia terminu przedłożenia M. K. sprawozdania miesięcznego

19) Niezależnie od postanowień p. 17 mają Wydziały Kontroli Dochodów wymienić wzajemnie wyciągi próbne o rocznych obrotach na ich kontach obrachunkowych i uzgodnione wyciągi dołączyć do zlecenia książkowego (memorjału) za ostatni miesiąc roku sprawozdawczego. (Art. 10 Regulaminu Wydziałów Kontroli Dochodów).

P. K. P.
DYREKCJA KOLEI PAŃSTWOWYCH
w

Wzór Nr. 1
do p. 6 przepisów dotyczących kont obrachunkowych Dyrekcji K. P.

Zawiadomienie Nr.
Wydziału Rachunkowego Dyrekcji K. P.
za miesiąc 192 r.

Do
Wydziału Rachunkowego
Dyrekcji Kolei Państwowych
w

Do sprawdzenia i zarachowania w miesiącu

, dnia 192 r.

Kierownik Działu Księgowości

Naczelnik Wydziału Rachunkowego

Do
Wydziału Rachunkowego
Dyrekcji Kolei Państwowych
w

Sprawdzono i zarachowano w miesiącu 192 r.,

, dnia 192 r.

Dyrekcja Kolei Państwowych w

Kierownik Działu Księgowości

Naczelnik Wydziału Rachunkowego

Konto Dyrekcji Kolei Państwowych w

WINIEN Za miesiąc .... 192.... r. MA

Nr. porządkowy	TREŚĆ	Suma		Księgowanie w Dyrekcji				Ilość załączników	Specyfikacja załączników i uwagi	Nr. porządkowy	TREŚĆ	Suma		Księgowanie w Dyrekcji				Ilość załączników	Specyfikacja załączników i uwagi
				Wysyłającej		Otrzymującej								Wysyłającej		Otrzymującej			
		zł	gr	fol.	poz.	fol.	poz.					zł	gr	fol.	poz.	fol.	poz.		

P. K. P.

DYREKCJA KOLEI PAŃSTWOWYCH

w ....

Wzór Nr. 2
do p. 10 przepisów dotyczących kont obrachunkowych Dyrekcyj K. P.

W Y C I Ą G

Ze zlecenia kasowego Nr. .... poz. Ks. Gł. Nr. ....
Ze zlecenia książkowego Nr. .... poz. Ks. Gł. Nr. .... do zawiadomienia Nr. ....

Wydziału Rachunkowego Dyrekcji K. P. w

za miesiąc .... 192 r. obciążenie / uznanie

Imię i nazwisko strony	Tytuł pobrania względnie rozchodu	Suma		Data wypłaty względnie pobrania	Numery dotyczących aktów	Rodzaj i ilość załączników	U w a g i
		zł.	gr.				

dn. .... 192 r.

Kierownik Działu Księgowości

P. K. P.

DYREKCJA KOLEI PAŃSTWOWYCH

w

Nr.

Wzór Nr. 3
do p. 17 przepisów dotyczących kont obrachunkowych Dyrekcji K. P.

W Y C I Ą G P R Ó B N Y

za okres operacyjny

z konta obrachunkowego Dyrekcji Kolei Państwowych

w

Do
Wydziału Rachunkowego
Dyrekcji Kolei Państwowych
w

Do uzgodnienia.

, dnia 192 r.

Kierownik Działu Księgowości

Naczelnik Wydziału Rachunkowego

Do
Wydziału Rachunkowego
Dyrekcji Kolei Państwowych
w

Uzgodniono.

, dnia 192 r.

Dyrekcja Kolei Państwowych w

Kierownik Działu Księgowości

Naczelnik Wydziału Rachunkdwego

Konto Dyrekcji Kolei Państwowych w ....

Nr. zawiadomień rozrachunkowych	Miesiąc	Dyrekcja wysyłająca „winien"						Dyrekcja otrzymująca „ma"	
		Sumy w/g miesięcznych zawiadomień				Razem		Uzgodniono	
		Wydział Rachunkowy		Wydział Kontroli Dochodów				Suma	
		zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.
1	Kwiecień								
2	Maj								
3	Czerwiec								
4	Lipiec								
5	Sierpień								
6	Wrzesień								
7	Październik								
8	Listopad								
9	Ggrudzień								
10	Styczeń								
11	Luty								
12	Marzec								
12a									
12b									
	Suma ogólna								

Nr. zawiadomień rozrachunkowych	Miesiąc	Dyrekcja wysyłająca „ma"						Dyrekcja otrzymująca „winien"	
		Sumy w/g miesięcznych zawiadomień				Razem		Uzgodniono	
		Wydział Rachunkowy		Wydział Kontroli Dochodów				Suma	
		zł.	gr.	zł.	gr.	zł.	gr.	zł	gr.
1	Kwiecień								
2	Maj								
3	Czerwiec								
4	Lipiec								
5	Sierpień								
6	Wrzesień								
7	Październik								
8	Listopad								
9	Grudzień								
10	Styczeń								
11	Luty								
12	Marzec								
12a									
12b									
	Suma ogólna								

8.

Nr. II/10083/6/28 z dnia 29 grudnia 1928 r. w sprawie uzupełnienia przepisów o postępowaniu z rachunkami przedpłaty w komunikacji towarowej polsko-niemieckiej.

Celem ujednostajnienia postępowania z rachunkami przedpłaty w komunikacji polsko-niemieckiej do czasu wprowadzenia wspólnych przepisów odprawy dla towarowych komunikacji międzynarodowych, należy zamieścić w ustępie „G" przepisów wykonawczych do taryfy kolejowej na przewóz towarów w komunikacji pomiędzy stacjami kolei położonych w Polsce i na obszarze W. M. Gdańska z jednej, a stacjami kolei niemieckich i kolei Sarry z drugiej strony, obowiązującej od dnia 1.I. 1927 r. — nowy punkt 3) o następującem brzmieniu:

„3. Postępowanie z rachunkami przedpłaty na polskie wywozowe należności celne.

Jeżeli nadawca chce opłacić tylko **wyłącznie** polskie wywozowe należności celne, załatwiane przez Ajencje Celną na polskiej granicznej stacji wyjściowej, stacja nadania dołącza do listu przewozowego rachunek przedpłaty, który towarzyszy przesyłce tylko do tejże stacji granicznej, oraz zamieszcza w cedule i liście przewozowym uwagę o dołączeniu rachunku przedpłaty słowami:" do stacji N.N." (nazwa stacji granicznej).

Polska Ajencja Celna na stacji granicznej wpisuje należności wywozowe do rachunku przedpłaty i przekazuje je wraz z tymże rachunkiem kasie towarowej.

Kasa towarowa potwierdza na liście przewozowym i na cedule odłączenie rachunku przedpłaty i zwraca rachunek na stację nadania przy cedule obciążającej, wykazując w niej należności Ajencji Celnej, jako należność uprzednią".

W zależności od powyższych postanowień należy w punkcie 1 tegoż ustępu „G" na końcu zdania drugiego, po słowach: „ . . . aż do stacji przeznaczenia" — zamieścić w nawiasie słowa; „(patrz jednak punkt 3)".

9.

Nr. II. 11362/7/28 z dnia 2 stycznia 1929 r. w sprawie podatku dochodowego emerytów zajmujących stanowiska w innych urzędach państwowych.

Na zapytanie jednej z Dyrekcyj kolejowych w sprawie podatku dochodowego emerytów zajmujących stanowiska w innych urzędach państwowych Ministerstwo Skarbu pismem z dnia 23 grudnia 1926 r. N. D. O. P. 6399/II wyjaśniło, iż wedle przepisów Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411 ex 1925) służbodawca odpowiedzialny jest jedynie za podatek, przypadający od uposażeń służbowych przez niego wypłacanych, wobec czego z tej zasady wynika odrębność opodatkowania w wypadkach, gdy pracownik zatrudniony jest u kilku służbodawców. Zapatrywanie to jest słuszne, łączenie bowiem dla celów obliczenia wysokości podatku uposażeń otrzymywanych przez pracownika od kilku służbodawców jest w praktyce trudne do przeprowadzenia, z uwagi, że do obliczenia i potrącania podatku powołani są służbodawcy, a nie skarbowe władze wymiarowe.

W powyższym zatem wypadku odnośnie emerytów zajmujących stanowiska w innych urzędach państwowych należy odrębnie obliczać i pobierać podatek dochodowy od emerytur niezależnie od podatku dochodowego od dodatkowych zarobków otrzymywanych w innych urzędach, który powinny obliczać i pobierać odnośne urzędy — również niezależnie od pobieranej emerytury od Zarządu kolejowego.

10.

Nr. II/11322/6/28 z dnia 4 stycznia 1929 r. w sprawie zmian Regulaminu dla Wydz. Kontr. Dochodów.

W uzupełnieniu rozporządzenia z dn. 27 listopada r. b. Nr. II/10004/6/28 Ministerstwo Komunikacji poleca dodać w art. 11a rozdz. B. p. 8-m do ustępu o odsetkach dwa nowe zdania następującej treści:

„Jeżeli pomimo wysłania zawiadomienia o nadpłacie osoba uprawniona do jej podjęcia nie zgłosi do stacji żądania wypłaty, lecz wystąpi z reklamacją wprost do Dyrekcji Kolei Państwowych, należy wypłacać przyznaną sumę bez doliczania odsetek. Wyjątek w tym razie stanowią wypadki, gdy suma podana w reklamacji i przyznana w drodze jej załatwienia jest wyższa od nadpłaty, wskazanej w zawiadomieniu; wówczas od różnicy pomiędzy sumą przyznaną a wykazaną w zawiadomieniu, oczywiście przenoszącej zł. 20 wzgl. guld. 12 na obszarze w. m. Gdańska, dolicza się przepisane odsetki".

11

Nr. II/95/6/29 z dnia 7 stycznia 1929 r. w sprawie załatwiania reklamacyj w komunikacji osobowo-bagażowej polsko-francuskiej.

Według § 3 art. 26 Taryfy Międzynarodowej na przewóz osób i bagażu kol. żel. (T. M. O.) podatki są wyłączone ze zwrotów, dokonywanych na podstawie reklamacyj o nadpłaty.

Zwraca się jednakże uwagę, że w razie reklamacyj z tytułu należności za przejazd i przewóz bagażu w bezpośredniej komunikacji polsko-francuskiej należy w stosunku do przebiegów linjami francuskiemi wyłączać ze zwrotów podatek państwowy francuski w wysokości 32,5% ustalonej nadpłaty za dotyczący odcinek francuski.

SPRAWY EKSPLOATACYJNE.

12.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 grudnia 1928 r. Nr. IV. 7390/13 o ważeniu przesyłek wagonowych na wagach właścicieli prywatnych.

Załączając przy niniejszem wzór umowy w sprawie urzędowego ważenia przesyłek wagono-

wych na prywatnych wagach wagonowych, polecam, aby ten wzór od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji stosowany był w odpowiednich wypadkach, przez wszystkie Dyrekcje P. K. P.

Wszelkie umowy w sprawie powyższej dotychczas zawarte przed wprowadzeniem załączonego wzoru należy wymówić stronom i zaproponować im zawarcie umów na nowych zasadach.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 24 grudnia 1923 r. Nr. IV 16356/13 ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Kolei Żelaznych Nr. 2 z dnia 1/II 1924 r. niniejszem odwołuje się.

Wzór.

UMOWA

Zawarta między Dyrekcją Kolei Państwowych w . . . . . . zwaną w dalszym ciągu „Dyrekcją" z jednej strony, a . . . . zwan . . . . w dalszym ciągu „Posiadaczem wagi" z drugiej strony, w sprawie urzędowego ważenia przesyłek wagonowych na prywatnej wadze wagonowej „posiadacza wagi" znajdującej się:

1) na bocznicy . . . .
2) na stacji . . . . . przy torze . .

Art. 1.

Dyrekcja uznawać będzie za miarodajne dla kolei wyniki ważenia na należącej do „posiadacza wagi" wadze wagonowej, o ile tenże ściśle będzie się stosował do odpowiednich przepisów kolejowych oraz postanowień niniejszej umowy. Uznanie miarodajności ważenia ogranicza się wyłącznie do przesyłek załadowywanych lub rozładowywanych przez „posiadacza wagi" oraz do tarowania wagonów próżnych przeznaczonych do tych przesyłek.

Art. 2.

Ważenia przesyłek oraz tarowania próżnych wagonów przewidziane art. 1 niniejszej umowy dokonywa ważnik kolejowy, albo ważnk „posiadacza wagi".

Alternatywa 1-a.

Ważnik kolejowy delegowany będzie przez stację . . . . . . każdorazowo celem wykonania tych czynności na koszt „posiadacza wagi". Za delegowanie ważnika „poiadacz wagi" uiszcza kolei za każdą rozpoczętą godzinę delegacji opłatę w wysokości 2 złotych. Czas delegacji oblicza się od chwili przybycia ważnika do wagi „posiadacza wagi" do chwili opuszczenia jej z doliczeniem czasu potrzebnego na przebycie drogi ze stacji do miejsca ważenia i z powrotem. Czas ten będzie uzgodniony pomiędzy Dyrekcją i „posiadaczem wagi". Dyrekcja ma prawo zmiany kosztów delegacji ważnika pod warunkiem zawiadomienia o tem „posiadacza wagi" przynajmniej na 7 dni przed mającą nastąpić zmianą. Należności za delegowanie ważnika „posiadacz wagi" winien wpłacać do miejscowej kasy kolejowej w okresach miesięcznych nie później niż w 3 dni po otrzymaniu rachunku od kolei.

Alternatywa 1-b.

Ważnik kolejowy, zatrudniony stale i wyłącznie na wadze prywatnej, utrzymywany będzie całkowicie na koszt „posiadacza wagi", który będzie wpłacał do kasy kolejowej kwotę, odpowiadającą wysokości rzeczywistych kosztów miesięcznych utrzymania ważnika z doliczeniem dodatku administracyjnego w wysokości 20%. Kwotę tę „posiadacz wagi" winien wpłacić do kasy kolejowej nie później niż w 3 dni po otrzymaniu rachunku od kolei.

Ważnik podlega pod względem administracyjnym wyłącznie miejscowemu zawiadowcy stacji.

Alternatywa 2.

Ważenia przesyłek dokonywać będzie pracownik „posiadacza wagi", przeznaczony na to stanowisko, za uprzednią pisemną zgodą Dyrekcji. Ważnik ten przed przystąpieniem do tych czynności podpisuje załączone zobowiązanie, stanowiące nieodłączną część niniejszej umowy. Dyrekcja ma prawo według swego uznania nadzorowania i kontrolowania czynności ważnika.

Art. 3.

„Posiadacz wagi" winien każdorazowo w godzinach oznaczonych przez zawiadowcę stacji, podać na stacji . . . . . ilość wagonów, przeznaczonych do ważenia. Na żądanie stacji . . . . . wagony ładowane, podlegające przeważeniu, lub próżne, przeznaczone do tarowania, „posiadacz wagi" winien podstawić na miejsce wskazane przez stację. Tarowanie próżnych wagonów może nastąpić tylko na pisemne żądanie „posiadacza wagi".

Art. 4.

Okres czasu, w którym ma się odbywać przeważanie wagonów ładowanych względnie tarowanie próżnych, oznacza stacja . . . . w porozumieniu z „posiadaczem wagi".

Art. 5.

Za ważenie na wadze „posiadacza wagi" wagonów ładownych, względnie tarowanie próżnych, opłat przewidzianych Tar. Tow. kolej nie pobiera. W liście przewozowym na każdą taką przesyłkę należy zamieścić adnotację „Wolne od opłaty za ważenie na podstawie umowy Nr. . . .". Adnotacje te każdorazowo poświadcza swym podpisem pracownik kolejowy do tego upoważniony.

Art. 6.

Kolej ma prawo w wyjątkowych wypadkach używania wagi do przeważania innych przesyłek wagonowych za uiszczeniem połowy opłaty taryfowej za ważenie na rzecz „posiadacza wagi".

Art. 7.

Za zezwoleniem „posiadacza wagi" i za zgodą kolei oraz na warunkach przez nią podanych mogą być przeważane na wadze „posiadacza wagi" przesyłki osób trzecich, przy ścisłem stosowaniu warunków ustalonych niniejszą umową.

Art. 8.

Dyrekcja zastrzega sobie prawo kontroli wagi przesyłek przeważonych na wadze „posiadacza wagi" drogą ponownego odważania takich przesyłek na wadze kolejowej, przyczem w razie ujawnienia niezgodności, miarodajny będzie wynik wagi kolejowej.

Art. 9.

Waga „posiadacza wagi" podlega sprawdzaniu co do prawidłowości jej działania w przepisanych terminach przez Urząd Cechowniczy. Prócz tego przysługuje kolei prawo sprawdzania stanu wagi w każdym czasie według własnego uznania.

Art. 10.

Tytułem zabezpieczenia warunków zawartych w art. 2 niniejszej umowy „posiadacz wagi" składa kaucję w kwocie trzechset złotych. W razie pokrycia przez kolej z tej kaucji należności, przewidzianych artykułem 2-im niniejszej umowy „posiadacz wagi" winien niezwłoczne kaucję uzupełnić do jej pierwotnej wysokości.

Dyrekcja zastrzega sobie prawo podwyższenia kaucji.

O ileby wskutek niewypełnienia przez „posiadacza wagi" zobowiązań, wynikających z niniejszej umowy, złożona kaucja nie wystarczała na pokrycie należnych kolei sum „posiadacz wagi" odpowiada wówczas całym swym majątkiem.

Art. 11.

Umowa niniejsza traci moc obowiązującą z chwilą, gdy Dyrekcja uzna wagę za nieodpowiednią do przeważania przesyłek kolejowych, lub gdy „posiadacz wagi" nie dotrzyma warunków niniejszej umowy.

Pozatem tak Dyrekcji jak i „posiadaczowi wagi," przysługuje prawo wypowiedzenia niniejszej umowy w terminie jednomiesięcznym.

Art. 12.

Spory natury technicznej, zachodzące na tle niniejszej umowy, rozstrzyga ostatecznie Prezes Dyrekcji. Spory natury prawnej rozstrzyga Sąd, mający siedzibę w miejscu urzędowania Dyrekcji.

Art. 13.

Koszt sporządzenia niniejszej umowy w kwocie 10 zł. jak również całkowite opłaty stemplowe od umowy niniejszej ponosi „posiadacz wagi".

Art. 14.

Umowę niniejszą zawiera się na czas od dnia . . . . . do dnia . . ——

Art. 15.

Umowę niniejszą sporządza się w 2-ch jednobrzmiących egzemplarzach, z których jeden pozostaje w Dyrekcji, zaś (drugi otrzymuje „posiadacz wagi".

. . . dnia . . 19 . r.

Dyrekcja Kolei Państwowych w . . . .

Posiadacz wagi

ZOBOWIĄZANIE.

Podejmuję się dokonywać ważenia przesyłek kolejowych na wadze wagonowej . . . . znajdującej się na . . . . . . i związane z tem czynności wypełniać sumiennie oraz ściśle stosować się do obowiązujących w tym względzie a dokładnie mi znanych przepisów kolejowch o ważeniu przesyłek. Polecenia właściwych władz kolejowych będę wypełniać dokładnie, a interesów kolei strzedz wiernie i sumiennie. Stwierdzam również, że znane mi są następstwa prawne wynikające z niesumiennego wypełnienia obowiązków przyjętych przezemnie niniejszem zobowiązaniem. Zastrzegam sobie możność zrzeczenia się powierzonych mi funkcyj za 3-dniowem uprzedniem pisemnem powiadomieniem zawiadowcy stacji w . . . .

. . . . dnia . . . . 19 . . r.

Podpis ważnika . . . . . .

Powyższe oświadczenie przyjąłem

Podpis zawiadowcy stacji . . . . .

13.

IV. 16898/11 z dnia 27 listopada 1928 r. w sprawie zabronienia dawania pozwolenia na wyprawienie następnego pociągu bez przekonania się, że poprzedni pociąg przybył w całości.

Wobec coraz częściej powtarzających się wypadków najechań pociągu na pociąg zatrzymany pod sygnałem wjazdowym lub odstępowym, wsku-

tek dania przez dyżurnego ruchu przedwczesnego pozwolenia na wyprawienie przez stację sąsiednią następnego pociągu, bez przekonania się, czy idący w tym samym kierunku poprzedni pociąg przybył na stację lub przeszedł blok w pełnym składzie, Ministerstwo Komunikacji, w celu uniknięcia tego rodzaju wypadków przypomina, że pozwolenie na wyprawienie następnego pociągu może być dane dopiero po należytem przekonaniu się przez dyżurnego ruchu, względnie strażnika blokowego, że poprzedni pociąg wszedł na stację w całości, lub minął w całości posterunek odstępowy, względnie stację, na której nie ma przepisowego zatrzymania.

Pracownicy winni przekroczenia powyżej przytoczonego przepisu winni być pociągani do odpowiedzialności dyscyplinarnej, bez względu na to, czy wskutek przedwcześnie danego pozwolenia na wyprawienie pociągu nastąpił wypadek, czy też udało się go uniknąć.

Do odpowiedzialności należy pociągać w podobnych wypadkach również zawiadowców stacyj za brak należytego nadzoru nad czynnościami podwładnego im personelu.

SPRAWY SŁUŻBY DROGOWEJ I URZĄDZEŃ ZABEZPIECZAJĄCYCH RUCH POCIĄGÓW.

14.

Nr. V. 8734/17/28 z dnia 15 grudnia 1928 r. w sprawie podbijania podkładów stykowych tłuczniem.

Nawiązując do okólnikowego polecenia swego Nr. V-6072/17/28 z dnia 11/IV.28 r. Ministerstwo Komunikacji poleca na przyszłość zupełnie zaprzestać podbijania podkładów stykowych tłuczniem tam, gdzie podsypka składa się z piasku lub ze żwiru.

Zapasy zaś tłucznia przeznaczonego dla podbijania podkładów stykowych użyć na obsypkę całej warstwy balastowej, tak wierzchu, jak i skarp na całą szerokość.

15.

Nr. V. 13231/18/28 z dnia 17 grudnia 1928 r. w sprawie projektów mostów, przesyłanych do Ministerstwa Komunikacji do zatwierdzenia.

Nadsyłane do Ministerstwa do zatwierdzenia szczegółowe projekty dźwigarów mostowych nie zawsze są uprzednio uzgodnione z Ministerstwem pod względem systemu i zasadniczych wymiarów, wskutek czego w następstwie te projekty muszą często ulegać gruntownym przeróbkom, co pociąga za sobą stratę czasu i zbędny koszt.

Wobec tego Ministerstwo poleca ściśle stosować okólnik z dnia 12 lutego r. b. Nr. V-1322/18 w sprawie uprzedniego uzgadniania szkicowych projektów przęseł mostowych.

SPRAWY ZASOBOWE.

16.

Nr. VI. 15691/23/28 z dnia 31 grudnia 1928 r. w sprawie stosowania na P. K. P. warunków technicznych na dostawę butów skórzanych, butów filcowych, obłożonych do połowy skórą.

Ministerstwo Komunikacji poleca z dniem ogłoszenia niniejszego stosować na P. K. P. poniżej podane warunki techniczne na dostawy:
a) butów skórzanych,
b) butów filcowych, obłożonych do połowy skórą.

WARUNKI TECHNICZNE

na dostawę butów skórzanych dla pracowników P. K. P.

Cechy zewnętrzne.

Buty (cholewy i przyszwy) powinny być wykonane ze skóry juchtowej wyprawionej zgodnie z warunkami technicznemi na dostawę skóry juchtowej (P. K. P. Serja Z. Nr. 201) i ściśle odpowiadać zatwierdzonym wzorom i wymiarom podanym w zamówieniu.

Wykonanie butów powinno być staranne, bez podcięć, wewnątrz gładkie (szycie bez supłów i opuszczeń, szpilki wykruszone, gwoździe zawinięte, spody i obcasy wygładzone).

Każdy but powinien być opatrzony wyraźnym numerem wielkości i rokiem produkcji na glanku podeszwy i oprócz tego stemplem firmy wewnątrz cholewy na futrze.

But powinien składać się z następujących części: 1) cholewy, 2) przyszwy, 3) dwóch półfuter (pod cholewą i pod przyszwą), 4) bizy, 5) dwóch uszek, 6) pieska, 7) podeszwy, 8) podpodeszwy (brandzola), 9) zelówki, 10) podsuwki, 11) napiętka (afteledra), 12) zakładki, 13) kiedry, 14) kranca, 15) sztywnika (glanka), 16) obcasa, 17) wypełniacza, 18) podkówki, 19) balówki (beledra).

Buty nieodpowiadające powyższym warunkom odrzuca się.

Badania próbne.

Conajmniej 20 proc. dostarczonych par butów każdego wymiaru podlega badaniu szczegółowemu, a mianowicie:

Cholewa i przyszwa powinny być wykrojone ze skóry o grubości 2,5 — 3 mm. koloru czarnego. Krój cholewy powinien być prosty, z tyłu z łydką. Przyszwa powinna być przyszyta do cholewy potrójnym szwem, o ściegu 2,5 — 3 mm., po uprzedniem jej wywałkowaniu i ścienieniu brzegu, zachodzącego pod szyję cholewy.

Półfutro, pod cholewą, którego długość po środku wynosi 24 — 25,5 cm. powinno być przyszyte do cholewy u góry jednym, u dołu zaś dwoma szwami, a nadto przyklejone klajstrem. Łaty w półfutrze są

niedopuszczalne. Przyszwa powinna być zaopatrzona w półfutro z cienkiej skóry juchtowej grubości 1 — 1,5 mm przyszyte do cholewy razem z przyszwą potrójnym szwem.

Cholewa z tyłu powinna być zeszyta razem z bizą jednym szwem o ściegu nie dłuższym jak 4—5 mm. Górny brzeg zeszycia cholewy przykrywa z obu stron t. zw. piesek 1,5 cm. szerokości, a 3 cm. długości, przyszyty do cholewy i półfutra jednym szwem wpoprzek i wzdłuż. Biza może być zastąpiona zwykłym paskiem, pokrywającym szew cholewy.

Do wierzchu t. j. przyszwy z cholewą przyszyty jest wewnątrz dołu cholewy wykrojony ze ścisłej skóry miękkiej lub cienkiej twardej napiętek z laskami, przyszytemi po obu bokach przyszwy. Długość ściegu 4 — 5 mm.

Między cholewą a napiętkem wklejona jest odpowiedniego kształtu zakładka, wykrojona ze ścisłej skóry brandzolowej grubości 3 — 4 mm., przeszyta przez napiętek i cholewę 4-ma laskami, które winny być umieszczone po bokach i w tyle przy szwie cholewy.

Do bala (przy produkcji mechanicznej do podsuwki) przymocowywa się kiedrę szerokości 2 cm. ze skóry twardej. Wklęśnięcia na balu wypełnia się baledrem skórzanym lub smołowcowym, zaś wklęśnięcie na glanku i pod obcasem wypełnia się sztywnikiem ze skóry twardej lub łubu.

Podeszwy powinny być ze ścisłej skóry brandzolowej, grubości 2 — 3 mm., przesyconej od dołu smołą i zasznurowanej gęsto mocną, dobrze smołowaną dratwą. Przy użyciu baledra smołowcowego podpodeszwy smołować nie należy. Podsuwka, wykrojona ze ścisłej skóry trwardej, grubości 3 — 4 mm. okuwa się dwoma rzędami drewnianych szpilek, oddalonych od brzegu podsuwki: I rząd na 10—11 mm., II zaś rząd na 19—20 mm. Na podsuwkę przybija się podszewkę ze skóry słubcowej grubości 4 mm., korą okuwa dwoma rzędami drewnianych szpilek. Pierwszy rząd szpilek powinien być oddalony od brzegu podeszwy na 5 — 6 mm., drugi zaś na 17 — 18 mm.; szpilki powinny być rozmieszczone w odstępach 3 — 5 mm. Długość szpilek powinna być zastosowana do grubości skóry tak, aby wszystkie cztery rzędy szpilek przeszły przez brandzolę. Podeszwa pod obcasem może być sztukowaną, lecz sztukowanie powinno być dłuższe niż 2,5 — 3 cm., zaś miejsce styku musi być ukośnie ścięte. Podeszwa powinna zachodzić za sztukówkę, nie zaś sztukówka na podeszwę.

Na podeszwę powinna być przybita zelówka z najlepszej skóry kruponowej, grubości 4,5—5 mm. dwoma rzędami drewnianych szpilek, z których pierwszy oddalony od brzegu ma 8 — 9 mm. drugi zaś 14 — 15 mm.

Przymocowywanie spodów t. j. podeszew, zelówek i podsuwek może być uskutecznione również zapomocą śrubek mosiężnych. Glanek podeszwy, niezależnie od okucia, powinien być przeszyty nawskroś dobrze osmołowaną dratwą, skręconą w 4 — 6 nitek, ściegiem nie rzadszym niż 6 — 8 mm., między oszpilkowaniem w krytym rysie względnie okutym trzecim rzędom szpilek, oddalonym od brzegu na 7 — 8 mm., tak rozmieszczonych, by między sobą tworzyły formę trójkąta.

Do brzegu podeszwy na pięcie (przy produkcji mechanicznej do obcasa) przymocowuje się kranc szeroki na 1,5 — 2 cm. ze skóry twardej grubości 4 — 5 mm.

Obcas, złożony z płatków twardej skóry, od której grubości zależy ilość płatków, przybija się żelaznymi gwoździami. Jeden z płatków może być zesztukowany z dwóch kawałków. Do obcasa przybija się żelaznymi gwoździami podkówkę typu szwedzkiego, wypełnioną skórą. Wysokość obcasa łącznie z podeszwą, krancem i podkówką powinna wynosić w stanie gotowym conajmniej 3,5 mm.

Uszy szerokości 3 — 3,5 cm. powinny być wykonane ze skóry juchtowej lub z taśmy niezanej o wytrzymałości nie niższej jak 80 kg.; po włożeniu ich w otwory wycięte w tym celu w półfutrze, przeszywa się je przez futro i cholewę pojedyńczym szwem po linji prostokąta.

Do oszycia cholew powinny być użyte nici lniane, skręcone w trzy nitki o wytrzymałości nie mniejszej jak 7 kg. lub też nici Coats N. 0 lub N. 1, a do osznurowania podeszwy dratwy o wytrzymałości pojedyńczej przędzy nie mniej jak 3 kg.

Jeżeli z powyższej ilości par butów 50 proc. nie odpowiada warunkom cała dostarczona partja zostaje odrzucona.

Buty powinny być wykonane w sześciu wielkościach w następującym stosunku procentowym. N. 28 — 10%, N. 29 — 30%, N. 30 — 30%, N. 31 — 15%, N. 32 — 10%, N. 33 — 5% i według poniższego wykazu głównych rozmiarów.

Nr. wielkości	Obwód przez piętę w cm.	Obwód w podbiciu w cm.	Obwód w palcach w cm.	Obwód w kostce w cm.	Obwód łydki w cm.	Długość cholew w cm.
28	$34^{1}/_{2}$	26	$24^{1}/_{2}$	$34^{1}/_{2}$	44	42
29	$35^{1}/_{2}$	$26^{1}/_{2}$	25	$35^{1}/_{2}$	44	42
20	$36^{1}/_{2}$	27	$25^{1}/_{2}$	$36^{1}/_{2}$	46	43
31	$37^{1}/_{2}$	$27^{1}/_{2}$	26	$37^{1}/_{2}$	46	43
32	$38^{1}/_{2}$	28	$26^{1}/_{2}$	$38^{1}/_{2}$	48	44
33	$39^{1}/_{2}$	$28^{1}/_{2}$	27	$39^{1}/_{2}$	48	44

Badanie powtórne.

Jeżeli dostawca zakwestjonuje wyniki badania próbnego, na podstawie którego buty zostały odrzucone, przeprowadza się na żądanie i koszt dostawcy powtórne badanie z ponownie wybranej podwójnej ilości par butów.

Przyjęcie dostarczonych butów zależne jest wtedy od dodatnich wyników powtórnego badania, w przeciwnym zaś razie dostarczone buty zostają odrzucone, dostawca zaś niema prawa do jakiegokolwiek odszkodowania.

WARUNKI TECHNICZNE

na dostawę butów filcowych, obłożonych do połowy skórą dla pracowników P. K. P.

Cechy zewnętrzne.

Buty (przyszwy, cholewy i wyściółki) powinny być wykonane z miękiego filcu w kolorze ciemnym, zawierającego najmniej 50% czystej wełny, grubości 5 — 6 mm. i ściśle odpowiadać zatwierdzonym wzorom lub rysunkom i wymiarom podanym w zamówieniu.

Wykonanie butów powinno być staranne, na zewnątrz bez podcięć, wewnątrz gładkie, szpilki wykruszone, gwoździe zagięte, szwy bez supłów.

Każdy but powinien być opatrzony wyraźnym numerem wielkości i rokiem produkcji na glanku podeszwy i oprócz tego stemplem firmy wewnątrz cholewy.

But powinien składać się z następujących części: 1) cholewy filcowej, 2) przyszwy filcowej, 3) dwóch wyściółek filcowych, z których jedna jest zapasowa, 4) przyszwy skórzanej, 5) sztukówki, 6) lamówki 7) dwóch pasków z tyłu cholewy, 8) podeszwy, 9) podpodeszwy (brandzoli), 10) napiętka (afteledry), 11) zakładki, 12) kranca, 13) kiedry, 14) sztywnika, (glanka), 15) obcasa, 16) wypełniacza, 17) podkówki, 18) dwóch uszek, i 19) zelówki.

Buty niodpowiadające powyższym warunkom odrzuca się.

Badanie próbne.

Conajmniej 20% dostarczonych par butów każdego wymiaru podlega badaniu szczegółowemu, a mianowicie: Wysokość cholewy powinna wynosić od 42 — 43 cm., szerokość u góry równa objętości łydki, Górny brzeg cholewy powinien być obszyty cienką skórą juchtową, dół zaś obłożony skórą juchtową grubość 1 — 1½ mm. do wysokości 20 cm. od obcasa.

Tył cholewy powinien być obszyty od góry na wewnątrz aż do napiętka na zewnątrz aż do obcasa paskami z cienkiej skóry juchtowej. Szerokość paska wewnętrznego powinna wynosić 3 cm. i zewnętrznego 2 cm. Każdy pasek powinien być przyszyty dwoma szwami.

Uszka przy cholewie powinny sięgać przez całą długość cholewy aż do dołu i powinny wchodzić pod obcas, a na zewnątrz cholewy aż do sztukówki powinny być naszyte wzdłuż uszek paski ze skóry juchtowej, szerokości 2 — 2½ cm. sztukówki. Uszka powinny być sporządzone z cienkiej skóry juchtowej lub też z taśmy lnianej, szerokości 2½ — 3 cm.

Przyszwy powinny być sporządzone z dobrej skóry juchtowej grubości 2 — 2½ mm.

Podpodeszwy (brandzole) powinny być ze ścisłej skóry brandzolowej grubości od 2 — 3 mm. przesyconej od dołu smołą i zasznurowane gęsto mocną i dobrze osmołowaną dratwą.

Balówka (baleder) powinna być bezwarunkowo tylko ze skóry juchtowej, sztywnik zaś (glanek) ze skóry twardej lub z łubu.

Zakładka powinna być ze ścisłej skóry grubości 3 — 4 mm. Kiedra podeszwy szerokości 2 cm. powinna być z dobrej skóry karkowej, na niej zaś podeszwa z pierwszorzędnej skóry kruponowej grubości 3 — 4 mm., okuta dwoma rzędami szpilek w odstępach 5 mm., glanek zaś, albo trzema rzędami szpilek, albo dwoma rzędami szpilek i prócz tego przeszyty nawskroś dratwą (krytym rysem). Na podeszwę powinna być przybita zelówka z najlepszej skóry kruponowej, grubości 4½ — 5 mm.

Przymocowywanie spodów może być uskutecznione również zapomocą śrubek mosiężnych.

Obcas na krancu, z całkowitych podfleków z z twardej skóry z podkówką szwedzką, w środku wypełniony skórą i przebijany żelaznymi gwoździami. Napiętek z dwoma laskami powinien być na przyszwie i z tyłu ręcznie przyszyty. Wyściółka filcowa wewnątrz buta nie powinna być przyklejona.

Skóra na wierzchu cholewy i paski może być koloru bronzowego (naturalnego) lub czarnego.

Szycie całego buta powinno być wykonane nićmi lnianemi niemniej niż 3 — 4 ściegów na 1 cm. Przyszwa do cholewy powinna być przyszyta potrójnie.

Jeżeli z powyższej ilości butów 50% nie odpowiada warunkom, cała dostarczona partja zostaje odrzucona.

Buty filcowe powinny być wykonane w sześciu wielkościach w następującym stosunku procentowym: Nr. 28 — 10%, Nr. 29 — 30%, Nr. 30 — 30%, Nr. 31— 15%, Nr. 32 — 10%, Nr. 33 — 5% i według poniższego wykazu głównych rozmiarów.

Nr. wielkości	Obwód przez piętę w cm.	Obwód w podbiciu w cm.	Obwód w palcach w cm.	Obwód w kostce w cm.	Obwód łydki w cm.	Długość cholew w cm.
28	34½	26	24½	34½	44	42
29	35½	26½	25	36½	44	43
20	36½	27	25½	36½	46	43
31	37½	27½	26	37½	46	43
32	38½	28	26½	38½	48	44
33	39½	28½	27	39½	48	44

Badanie powtórne.

Jeżeli dostawca zakwestjonuje wyniki badania próbnego, na podstawie którego buty zostały odrzucone, przeprowadza się na żądanie i koszt dostawcy powtórne badanie z ponownie wybranej podwójnej ilości par butów.

Przyjęcie dostarczonych butów zależne jest wtedy od dodatnich wyników powtórnego badania, w przeciwnym zaś razie dostarczone buty zostają odrzucone, dostawca zaś nie ma prawa do jakiegokolwiek odszkodowania.

17.

Nr. VI. 16410/23/28 z dnia 31 grudnia 1928 r. w sprawie stosowania na P. K. P. warunków technicznych na dostawę sadzy i siarki.

Ministerstwo Komunikacji poleca z dniem ogłoszenia niniejszego stosować na P. K. P. poniżej podane warunki techniczne na dostawy: a) sadzy i b) siarki.

WARUNKI TECHNICZNE NA DOSTAWĘ SADZY DLA P. K. P.

Cechy zewnętrzne.

Sadza powinna mieć wygląd miałkiego proszku, miękkiego w dotknięciu, barwy czysto czarnej; nie powinna zawierać żadnych grudek i obcych domieszek jak to: piasku, smoły asfaltowej lub gazowej i t. p., oraz posiadać sztucznego zabarwienia.

Sadza roztarta z pokostem palcem i rozprowadzona cienką warstwą na płytce szklanej, po wyschnięciu, powinna dawać zupełnie gładką powierzchię i pod wpływem słońca jakoteż i wilgoci nie powinna tracić swej barwy. Waga jednego litra sadzy wolno zsypanej powinna wynosić nie więcej jak 200 gr.

Badanie próbne.

Dla określenia zawartości empyreumatycznych i produktów siarkowych należy nieco sadzy zwilżyć benzolem na bibule do filtrowania. Części te wnikają w bibułę i po ulotnieniu się rozpuszczalnika pozostaje mniej lub więcej zabarwiona brunatna plama.

Zdolność barwienia dostarczonej sadzy bada się przez porównanie wziętej z niej próbki, zmieszanej z bielą cynkową I-go gatunku w stosunku 1 : 100 z wzorcową sadzą w ten sam sposób przygotowaną, przyczem zabarwienie szare dostarczonej sadzy nie powinno wypaść słabsze jak wzorcowej.

Jeżeli przy zmieszaniu sadzy z bielą cynkową otrzyma się odcień żółtawy lub bronzowy sadza jest zanieczyszczona produktami siarkowemi.

Próby laboratoryjne.

Conajmniej z dziesiątej części dostarczonej partji sadzy wybiera się z różnych beczek i z warstw leżących na różnych wysokościach, około 0,5 kg. sadzy, poczem po dokładnem zmieszaniu bierze się na próbę około 50 gram. Próbną sadzę umieszcza się w 2 słoikach, z których jeden przechowuje się, drugi zaś przesyła się do laboratorjum chemicznego według własnego wyboru.

Każdy słoik winien być zalakowany oraz mieć zewnątrz nalepioną etykietę, wewnątrz zaś umieszczoną kartkę z podaniem zawartości słoika, firmy daty wziętych prób i numeru zamówienia dostarczonej partji sadzy.

Analiza chemiczna ma za zadanie:

1) określić stopień zawartości popiołu, który nie może przekraczać 0,1%.

2) oznaczyć składniki empyreumatyczne (z roztworu benzolowego), których zawartość nie może przekraczać 1%.

Badanie powtórne.

Jeżeli dostawca zakwestjonuje wynik badania 1-ej póby, na podstawie której sadza została zabrakowana, przeprowadza się na żądanie i koszt dostawcy powtórną analizę z ponownie wybranej podwójnej ilości sadzy, z której po dokładnem zmieszaniu wybiera się do próby około ¾ kg. Sadzę wziętą do próby umieszcza się w 3-ch zalakowanych słoikach, zaopatrzonych zewnątrz i wewnątrz w etykiety, z których jeden przechowuje się, dwa pozostałe wysyła się do 2 różnych laboratorjów według własnego uznania.

Przyjęcie całej partji sadzy zależne jest od dodatnich wyników obu analiz, przeprowadzonych w 2-ch laboratorjach, w przeciwnym razie, gdyby chociaż jedna tylko analiza wykazała wyniki ujemne, cała partja sadzy zostaje odrzucona, dostawca zaś niema prawa do jakiegokolwiek odszkodowania.

P. K. P. Ser. Z. Nr. 199.

WARUNKI TECHNICZNE NA DOSTAWĘ SIARKI DLA P. K. P.

Cechy zewnętrzne.

Siarka powinna być łatwotopliwa, w dużych bryłkach lub słupkach, barwy jasno-żółtej, czysta, bez domieszek piasku, ziemi i innych zanieczyszczeń.

Siarka powinna być krucha i dość twarda o ciężarze wł. 1,98 do 2,06.

Badanie próbne.

Czysta siarka powinna rozpuszczać się łatwo w dwusiarczku węgla, chlorku siarki i w chloroformie, nie pozostawiając osadu nierozpuszczalnego.

Siarka ogrzewana na płytce porcelanowej powinna ulatniać się całkowicie, nie pozostawiając śladów o wyglądzie metalicznym lub ziemistym.

Jeżeli w 100 częściach dwusiarczku węgla rozpuścić w temp. 22° C. 46 części siarki, to po powolnem wyparowaniu rozczynu powinna się wydzielać siarka krystaliczna w postaci przezroczystych, błyszczących ośmiościanów rombowych.

Siarka powinna się topić przy 111 do 114,5° C. na płyn ruchliwy barwy żółtej. Wrzenie siarki powinno następować przy temp. 444,5° C, poczem przechodzi ona w ciemno brunatną parę.

Próby laboratoryjne.

Z różnych warstw dostarczonej partji czerpie się około 2 kg. siarki i po dokładnem zmieszaniu bierze się na probę około ½ kg. Próbna ilość siarki umieszcza się w 2 słoikach, z których po zalakowaniu jeden przechowuje się, drugi zaś wysyła się do analizy chemicznej.

Słoiki powinny mieć zewnątrz nalepione etykiety wewnątrz zaś umieszczoną kartkę z podaniem zawartości słoika, firmy, daty wziętej próby i numeru zamówienia dostarczonej partji siarki.

Analiza chemiczna ma za zadanie:

1) określić stopień czystości siarki przez zamianę jej na kwas siarkowy,

2) określić czystość przez rozpuszczenie w dwusiarczku węgla i odparowanie w tyglu porcelanowym,

3) określić zawartość popiołu przez spalenie 10 gr. siarki w tyglu porcelanowym, którego ilość nie powinna przekraczać 0,1%.

Badanie powtórne.

Jeżeli dostawca zakwestjonuje wynik badania pierwszej próby, na podstawie której siarkę zabrakowano, przeprowadza się na żądanie i koszt dostawcy powtórną analizę z ponownie wybranej podwójnej już ilości siarki i wymieszaną próbkę wagi ¾ kg. umieszcza się w 3 zalakowanych słoikach, opatrzonych w wewnątrz i zewnątrz w etykiety, przyczem jeden słoik przechowuje się, dwa pozostałe przesyła się do 2 laboratorjów. Przyjęcie całej partji siarki zależne jest od dodatnich wyników obu analiz, przeprowadzonych w dwóch laboratorjach — w przeciwnym razie, gdyby chociaż jedna tylko analiza wykazała wyniki ujemne, cała partja siarki zostaje odrzucona, dostawca zaś niema prawa do jakiegokolwiek odszkodowania.

P. K. P. Ser. Z. Nr. 200.

ZAWIADOMIENIA:

(Sprawy szczegółowo-osobowe).

RUCH SŁUŻBOWY W MINISTERSTWIE KOMUNIKACJI.

Mianowania:

Urzędnikami Ministerstwa Komunikacji w VI stopniu służbowym:

Perkowicz Antoni — referent M. K.

Inż. Morkiewicz Bolesław — referent M. K.

Inż. Szpakowski Mieczysław — referent M. K.

Urzędnikami Ministerstwa Komunikacji w VII stopniu służbowym:

Dr. Lorenz Zygmunt — urzędnik VIII stopnia służbowego.

Chodakowski Stefan — kontroler M. K.

Kowalczuk Justyn — kontroler M. K.

Urzędnikami Ministerstwa Komunikacji w VIII stopniu służbowym:

Ciesielski Włodzimierz — sekretarz M. K.

Kwiatkowska Zofja — sekretarz M. K.

Ołdakowski Piotr — sekretarza M. K.

Makulec Franciszek — asesor Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Handlowo-Taryfowym M. K.

Urzędnikami Ministerstwa Komunikacji w IX stopniu służbowym:

Turkowa - Drapella Marja — st. kancelistka M. K.

Gieratowska Józefa — st. kancelistka M. K.

Głowacka Władysława — st. kancelistka M. K.

Donnersberg Jadwiga — st. kancelistka M. K.

Zdradziński Stanisław — adjunkt Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Finansowym M. K.

Urzędnikami Ministerstwa Komunikacji w X stopniu służbowym:

Czarnota - Bojarska Stefanja — urzędnik XI stopnia służbowego.

Stankowicz Aleksander — st. kancelista Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Eksploatacyjnym M. K.

Żelewski Wacław — kancelista Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Administracyjnym M. K.

Murawski Czesław — pracownik kontraktowy Biura Statystycznego przy Ministerstwie Komunikacji z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Finansowym M. K.

Urzędnikiem prowizorycznym Ministerstwa Komunikacji w XI stopniu służbowym:

Marczak Feliks — pracownik kontraktowy Biura Statystycznego przy Ministerstwie Komunikacji z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Handlowo-Taryfowym M. K.

Nr. Pr. 12133/28.

RUCH SŁUŻBOWY W DYREKCJACH P. K. P.

Mianowania:

Mgr. Frank Józef, Inspektor Ministerjalny przy Departamencie Handlowo-Taryfowym Ministerstwa Komunikacji — Naczelnikiem Wydziału Handlowo-Taryfowego Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie.

Nr. I. 19738/1-G/28.

Kobyliński Włodzimierz Wincenty, St. Kontroler Wydziału Handlowo-Taryfowego Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie — Kierownikiem Działu Ogólno-Handlowego w tym samym Wydziale.
Nr. I. 19738/1-G/28.

Mgr. Lewicki Marjan, Referendarz Dyrekcji Kolei Państwowych w Poznaniu — Kierownikiem Działu Humanitarnego i Zabezpieczeń w Wydziale Osobowym tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 23249/28.

Kijewski Feliks, St. Asesor Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu — Kierownikiem Działu Magazynowego w Wydziale Zasobów tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 10226/1/28.

Dr. Łangowski Antoni, kontraktowy pracownik Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku — Lekarzem Sanitarnym tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 21094/1-D/28.

w Biurze Rozrachunków P. K. P. w Bydgoszczy:

Niessner Tadeusz, kancelista I kl. — starszym kancelistą w X grupie uposażenia.
Nr. Cur-10935/IV-28.

Huszczówna Zofja, kancelistka I kl. — starszą kancelistką w X grupie uposażenia.
Nr. Cur-10936/IV-28.

Taff Kazimierz, kancelista I kl. — starszym kancelistą w X grupie uposażenia.
Nr. Cur-10937/IV-28.

Hartlieb Marja, kancelista I kl. — starszą kancelistką w X grupie uposażenia.
Nr. Cur-10938/IV-28.

Dąbrowska Irena, kancelistka I kl. — starszą kancelistką w X grupie uposażenia.
Nr. Cur-10939/IV-28.

Hausner Emil, prowizoryczny asystent — asystentem w XI grupie uposażenia.
Nr. Cur-10974/IV-28.

Welz Czesław, prowizoryczny asystent — asystentem w XI grupie uposażenia.
Nr. Cur-11392/IV-28.

Wood Witold, prowizoryczny kancelista—kancelistą II kl. w XII grupie uposażenia.
Nr. Cur-11550/IV-28.

Kiałka Jan, prowizoryczny kancelista — kancelistą II kl. w XII grupie uposażenia.
Nr. Cur-11549/IV-28.

Pilarz Wilhelmina, pracowniczka kontraktowa XI grupy — kancelistką I kl. w XI grupie uposażenia.
Nr. Cur-11603/IV-28.

Przeniesienie:

Hauser Konrad, asystent z okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie, — w tym samym charakterze do Biura Rozrachunków Polskich Kolei Państwowych w Bydgoszczy.
Nr. Cur-9668/IV-28.

Przeniesienia w stan spoczynku:

Dr. Szukiewicz Jarosław, Naczelnik Wydziału Sanitarnego Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie — z dn. 1 stycznia 1929 r., z wyrażeniem uznania za długoletnią i owocną pracę w kolejnictwie.
Nr. I. 13995/28.

Sawicki Ignacy, Kierownik Działu Ogólno-Handlowego w Wydziale Handlowo-Taryfowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie, na własną prośbę z dn 1 stycznia 1929 r., z wyrażeniem uznania za długoletnią i owocną pracę w kolejnictwie.
Nr. I. 17788/1-J/28.

KONKURSY

na stanowisko Kierownika Działu Ogólnego w Wydziale Osobowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Warunki dla ubiegających się: studja wyższe VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa praktyka w służbie administracyjnej.

Termin wnoszenia podań: do 28 lutego 1929 r.
Nr. I. 20727/28.

---

na stanowisko Kierownika Działu Ogólno-gospodarczego w Wydziale Mechanicznym Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Warunki dla ubiegających się: studja wyższe. VI lub VII grupa uposażenia oraz dłuższa praktyka w pomienionej dziedzinie służby.

Termin wnoszenia podań: do 28 lutego 1929 r.
Nr. I. 20727/28.

na stanowisko Kierownika Działu Przedsiębiorstw Pomocniczych w Wydziale Handlowo-Taryfowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Warunki dla ubiegających się: wykształcenie wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, dłuższa wszechstronna praktyka w pomienionej dziedzinie służby, oraz znajomość służby kolejowo-celnej.

Termin wnoszenia podań: do 28 lutego 1929 r.
Nr. I. 20727/28.

na stanowiska:

Zastępcy Naczelnika Warsztatów Głównych II klasy w Tarnowie oraz

Kierowników działów I klasy: a) mechanicznego, b) kotlarskiego i c) wagonowego tychże Warsztatów w okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja politechniczne, VI lub VII grupa uposażenia oraz dłuższa praktyka w odpowiedniej dziedzinie służby.

Termin wnoszenia podań: do 28 lutego 1929 r.

Nr. I. 20177/1/28.

Unieważnienie legitymacji poselskich.

Unieważnia się z powodu kradzieży legitymacje poselskie Nr. Nr. 167 i 401 z dnia 27 marca 1925 r., wydane przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, a uprawniające do bezpłatnego korzystania z państwowych środków komunikacji — Posła na Sejm, Wojciecha Korfantego oraz Posła na Sejm Eugenji Waśniewskiej.

Unieważnienie dowodu tożsamości osoby.

Unieważnia się z powodu kradzieży dowód tożsamości osoby Nr. 2150, wydany przez Ministerstwo Komunikacji dla Józefy Bernackiej, żony urzędnika VII stopnia służbowego Ministerstwa Komunikacji.

Unieważnienie biletu.

Unieważnia się z powodu zagubienia bezpłatny bilet okresowy imienny klasy I Nr. 268, ważny do odwołania w obrębie wszystkich Dyrekcji Polskich Kolei Państwowych, wydany przez Ministerstwo Komunikacji dla inż. Antoniego Lewickiego, Naczelnika Wydziału Zasobów w Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

SPROSTOWANIA.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Komunikacji Nr. 17 z dnia 25 lipca 1928 r.

1) w części I, w ust. d. w zdaniu początkowem po słowach: za pierwszy kilometr po 50 gr. od wagonu, wstawić słowa: za każdy zaś następny kilometr po 30 gr. od wagonu,

2) w części II, w ustawie a, w zdaniu: leżące po za obrębem stacji „nietaryfowej" słowo „nietaryfowej" zastąpić słowem „taryfowej".

W rubryce 4 załącznika 2 do okólnika Nr. I. 21029/B.O./28, ogłoszonego pod poz. 313 Nr. 27 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Komunikacji z 1928 r. pod miejscowością „Łódź" opuszczono miejscowość „Łowicz".

Dziennik Urzędowy Nr. 27, poz. 317. Na stronicy 335, w par. 9, wiersz trzeci o treści:

„Zarządu Poczt i Telegrafów obowiązany jest pod" umieścić za wierszem czwartym tego paragrafu o treści:

„Personel ten tak samo jak personel urzędów".

Na stronicy 340 w końcu ustępu do §§ 6 i 24, skreślić zbędne zdanie o treści:

„razem: „Dworzec", który to wyraz, w myśl par. 20,".

Na stronicy 341, w ustępie 2 do § 32, w wierszu 10-ym poprawić wyrazy: „Do oddziału" „na podziału".

Na stronicy 342, w ustępie 2 w wierszu 17 wyraz „ścierzyna" poprawić na „Kościerzyna".

Na stronicy 343 w ustępie 1-ym, za wierszem 26, po nazwie: „Sumina" umieścić następujące nazwy:

„Surochów, Susiec, Suwałki,-F. Swisłocz, Swoszowice".

Na stronicy 348 w załączniku Nr. 4, w rubryce 2 wykazu, wyrazy: „ilość telegramów" poprawić na „ilość wyrazów".

NAKŁADEM MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa. Nr. 44637. 14.I.29. 9.000.

WARUNKI PRENUMERATY. Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Komunikacji podaje do wiadomości, iż prenumerata Dziennika Urzędowego M. K. na rok 1929 wynosi zł. 8. — półroczna zł. 4. — kwartalna zł. 2. — Pojedyńczy numer — groszy 50.

SPROSTOWANIA.

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Komunikacji Nr. 17 z dnia 25 lipca 1928 r.

1) w części I, w ust. d, w zdaniu poczatkowem po słowach: za pierwszy kilometr po 50 gr. od wagonu, wstawić słowa: za każdy zaś następny kilometr po 30 gr. od wagonu.

2) w części II, w ustawie a, w zdaniu leżące po za obrębem stacji „pietaryfowej" słowo „pietaryfowej" zastąpić słowem „taryfowej".

W rubryce 4 załącznika 2 do okólnika Nr. I. 31029/I-O/28, ogłoszonego pod poz. 313 Nr. 27 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Komunikacji z 1928 r. pod miejscowością „Łódź" opuszczono miejscowość „Łowicz".

Dziennik Urzędowy Nr. 27, poz. 317. Na stronicy 335, w par. 9, wiersz trzeci o treści:

„Zarząd Poczt i Telegrafów obowiązany jest pod" umieścić za wierszem czwartym tego paragrafu o treści:

„Personel ten tak samo jak personel urzędów".

Na stronicy 340 w końcu uwagi do §§ 5 i 24, skreślić zbędne zdanie o treści:

„zamiast „Ciwytrzec", który to wyraz, w myśl poz. 20,".

Na stronicy 341, w ustępie 2 do § 32, w wierszu 10-ym poprawić wyrazy: „Do ładunku" na „ładunku".

Na stronicy 342, w rubryce 2 w wierszu 17 wyraz „Ściegrzyca" poprawić na „Nowościegrzyca".

Na stronicy 343 w ustępie 1-ym, za wierszem 26, po nazwie: „Sumina" umieścić następujące nazwy: „Sarnców, Susiec, Sawałki-F, Świelice, Swoszowice".

Na stronicy 348 w załączniku Nr. 4, w rubryce 2 wyrazy: „Ilość telegramów" poprawić na „Ilość wyrazów".

Zastępcy Naczelnika Warsztatów Głównych II klasy w Tarnowie oraz

Kierowników działów I klasy: a) mechanicznego, b) kotlarskiego i c) wagonowego tychże Warsztatów w okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studia politechniczne, VI lub VII grupa uposażenia oraz dłuższa praktyka w odpowiedniej dziedzinie służby.

Termin wnoszenia podań do 25 lutego 1929 r.

Nr. I. 20170/I-R.

Unieważnienie legitymacji poselskich.

Unieważnia się z powodu kradzieży legitymacje poselskie Nr. Nr. 157 i 401 z dnia 27 marca 1925 r., wydane przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, a uprawniające do bezpłatnego korzystania z państwowych środków komunikacji — Posła na Sejm, Wojciecha Korfantego oraz Posła na Sejm Eugenji Waśniewskiej.

Unieważnienie dowodu tożsamości osoby.

Unieważnia się z powodu kradzieży dowód tożsamości osoby Nr. 2190, wydany przez Ministerstwo Komunikacji dla Józefy Baranskiej, żony urzędnika VII stopnia służbowego Ministerstwa Komunikacji.

Unieważnienie biletu.

Unieważnia się z powodu zagubienia bezpłatny bilet okresowy imienny klasy I Nr. 268, ważny do odwołania w obrębie wszystkich Dyrekcyj Polskich Kolei Państwowych, wydany przez Ministerstwo Komunikacji dla inż. Antoniego Lewickiego, Naczel-

NAKŁADEM MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa, Nr. zam. 8129, 9200.

WARUNKI PRENUMERATY. Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Komunikacji podaje do wiadomości, że prenumerata Dziennika Urzędowego M. K. na rok 1928 wynosi zł. 8, — półroczna zł. 4, — kwartalna zł. 2.